

Academia de FOTBAL

O hotărâre importantă

Volumul 1

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase
cu ilustrații de
Jan Saße

Cuprins

O vizită importantă	6
Oferta	18
Hotărârea	29
Sosirea la Academie	39
Camera numărul 5	53
Prima noapte	67
Prima dimineață	84
Primul antrenament	95
Exerciții sportive	112
Prima oră de curs	126

LBRIS

We know
books

O vizită importantă

Fusese un meci grozav. Exact cum își imaginaseră: semifinala Cupei. Gol în ultima secundă din prelungiri. Fluier final. Victorie!

Mai bine de-atât nici că se putea!

Yao și Leon se aruncară unul în brațele celuilalt, țopăind pe teren.

— Ce lovitură cu capul! Genial! strigă Yao.

— Nici centrarea ta n-a fost mai prejos, îl laudă Leon. Ceilalți jucători se năpustiră spre ei, cocoțându-se cu entuziasm unul peste altul, într-o piramidă care se năruí, de îndată ce Tom, fundașul central,

se aruncă peste ei. Întreaga echipă se prăbuși pe gazon, îngropându-i pe Yao și Leon. Însă chiotele lor nu amuțiră. Din contră.

— Bravo, Leon! Bravo, Leon! Hei, hei, hei! strigau băieții.

Numai Leon și Yao nu strigau. În schimb, scoteau gemete și icnete îndurerate.

— Hei! Jos! scânci Yao. Sunteți prea grei!

Expiră cu un șuier prelung, de parcă ar fi scos aerul dintr-un balon.

Leon se eliberă de sub greutatea colegilor, ridicându-se și scuturându-și corpul ca un cal nărăvaș care încearcă să-și răstoarne călărețul. Râzând și strigând în continuare, coechipierii s-au lăsat pradă bucuriei, rostogolindu-se pe gazonul artificial și parcă nevenindu-le să-și creadă norocul. Se calificaseră în finala Cupei Juniorilor, la categoria de vârstă lui. U10/U11.

Yao încă avea zece ani, ca majoritatea coechipierilor săi, în timp ce Leon era unul dintre puținii care împliniseră deja unsprezece ani. La echipa adversă era fix invers: doar extrema dreaptă avea zece ani, toți ceilalți împliniseră deja unsprezece. Și unii dintre ei păreau chiar mai maturi. Iar satisfacția de a fi câștigat în fața acestor „coloși” era cu atât mai mare. Și, la propriu, în ultima secundă. S-ar fi ajuns, fără îndoială, la lovituri de departajare, dacă Leon ar fi ratat mingea și nu ar fi trimis-o sub bara transversală cu o lovitură de cap. La care niciun membru din echipa lui Yao nu se pricepea. Lucru știut de toți.

— Lovitura de cap a fost incredibilă! îi strigară coechipierii lui Leon.

Dar el dădu din mână.

— După centrarea extraordinară a lui Yao, n-a trebuit decât să-mi înalț scăfârlia...

Brusc, începură să strige cu toții:

— Bravo, Yao! Bravo, Yao! Hei, hei, hei!

Echipa părăsi terenul zbenguindu-se și cântând.

Trecură pe lângă adversari, care stăteau ghemuiți sau tolăniți pe jos, complet răvășiți. Erau distruși.

Cum reușiseră să încaseze un așa gol în ultima secundă? Clătinau din cap buimaci.

Pe marginea terenului, domnul Kossack, antrenorul, îi întâmpină pe Yao și eroii lui cu o ladă plină cu limonadă rece ca gheața. Era o zi toridă de mai.

Lui Yao i se uscasc gura

de sete încă din timpul celei de-a doua reprize.

Băieții au înșfăcat sticlele din ladă, de parcă ar fi fost ultimele de pe planetă. Le-au deschis, rând pe rând, cu deschizătorul atârnat cu o sfoară de ladă, turnând pe gâtlej băutura răcoritoare.

— Ușor, ușor! îi avertiză antrenorul. Limonada e foarte rece. Dacă o beți dintr-o înghițitură, o să vă ia durerea de stomac. Și pun pariu că nu vă doriți asta.

— Ăăă? Ce? întrebă Leon, luând sticla goală de la gură și râgâind zgomotos din cauza acidului. Și pentru ceilalți jucători avertismentul venise cam târziu. Cu toții dăduseră deja limonada rece pe gât, așezând sticlele goale înapoi în ladă.

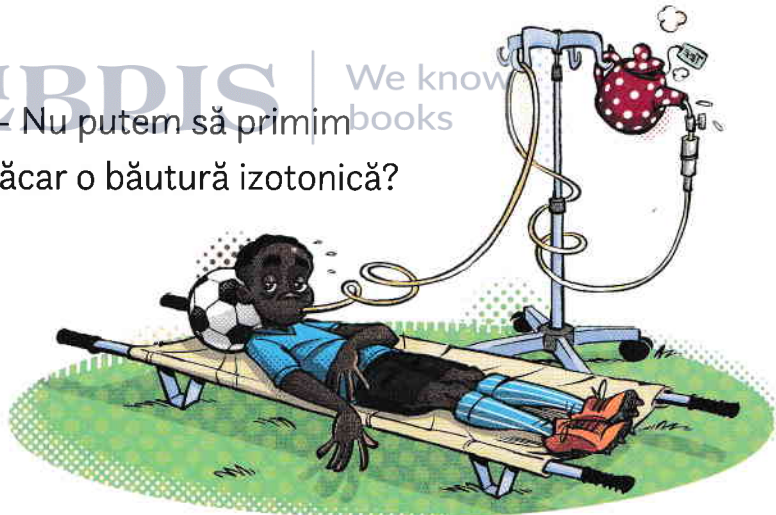
— Putem să mai luăm una? întrebă Yao, care remarcase numaidecât cu privirea lui de cunosător că antrenorul pregătise câte două sticle pentru fiecare jucător.

Domnul Kossack părea să regrete amarnic decizia de a aduce băuturi reci aici, la marginea terenului. Ar fi fost mai bine să le aducă mai întâi doar ceaiul calduț de mentă fără zahăr, la fel ca în pauza dintre reprize. Nimeni nu se dădea în vânt după el, dar când nu aveau de ales...

— Ceai de mentă? cârtise Leon în pauză. Asta beau doar când am febră.

Însă, până la urmă, tot luase o înghițitură. La fel și coechipierii săi.

— Nu putem să primim
măcar o băutură izotonică?

Citise cuvântul dificil într-o revistă de sport.

Antrenorul zâmbise și adăugase:

— Adică apă cu zahăr? Fiindcă băutura ta izotonică nu-i nici mai mult, nici mai puțin decât apă îndulcită. Nu, ceaiul e mult mai sănătos, mai ales pe căldura asta.

În cele din urmă, tot le dăduse „apă cu zahăr“.

Și chiar dacă nu „izotonică“, măcar rece ca gheața și delicioasă. Ca recompensă pentru victorie.

— Berlin! Berlin! Mergem la Berlin! Începură unii dintre ei să scandeze, la fel cum intonau adulții după fiecare meci de cupă câștigat.

Se alintau, firește, fiindcă toți din echipa lui Yao știau că finala cupei se juca într-un cartierul din apropiere, pe un mic „stadion“ al unui club